

голитъ върхове на Бузлуджа. Още презъ нощта дружината видѣла, че раненитъ имъ другари сж изгубени, но нѣмало леснина да се върнатъ да ги търсятъ или пъкъ да ги чакатъ. Чакъ на сутринѣта, когато се съмнало, тѣ върнали водача си, комуто и поржчали да намѣри изгубенитъ и да имъ обади, на коя страна да търсятъ войводата. Но на връщане тоя последниятъ ударилъ презъ мѣстото, наричано Люлеката, а болнитъ били кривнали къмъ Тжпанѣтъ (сѣверна страна),—така тѣ не могли да видятъ единъ другого.

Щомъ дружината останала сама, завзела урвитъ подъ върха, като поставила въ сжщото време и нужнитъ караули. Единствената нейна цѣль била, като се спрѣла на това мѣсто, не да чака неприятеля и да напада нѣкого, но да прекара деня и да се събере съ изгубенитъ си 14 души другари, па заедно да върви къмъ Сливенската планина.

Денѣтъ билъ отъ обикновенитъ, небето ясно, слънцето грѣло, пиленцата подскачали отъ клонче на клонче — после нощния дъждъ пѣли весело и отърсвали своята мека перушина отъ падналата роса. Околнитъ поляни блестѣли отъ тая сжщата роса, синя мъглица се подемала отъ дълбокитъ долини и хвърчела леко-леко къмъ високитъ шипченски върхове, като носѣла съ себе си и частъ отъ пушека на шипченскитъ кумини. Райската казанлъшка долина, посрѣдъ която лжкатуши Тунджа, уморявала окото на зрителя съ своето разнообразие, заключено между две планини — Балканѣтъ и Срѣдна Гора.

Навсѣкжде царувала мрътва тишина, която се нарушавала сегисъ-тогисъ отъ лаянето на нѣкое овчарско куче, гласѣтъ на което дохождалъ едновременно до ушитъ и на дветъ дружини — изгубената и